

„Foaia de joc“

CUVÂNT DE ÎNCEPUT. „Dacă n-am crede în prieteni, nici speranță n-am avea“	9
1. NICOLAE DOBRIN. 15 ani fără cel mai iubit fotbalist român.....	11
2. DANIEL CLAUDIU PRODAN „TĂTUCA“. Zâmbetul stins al Generației de Aur	20
3. DAN COE. „Soroc de viață, soroc de moarte“ pentru cel dintâi „ministru al Apărării“	25
4. NICOLAE RAINEA. „Recordurile sunt făcute pentru a fi depășite!“	30
5. ION OBLEMENCO. Tunarul blând cu „viața ca un meci“	34
6. ȘTEFAN KOVÁCS. Cel mai titrat antrenor român. Prietenul tuturor, dușmanul nimănui.....	39
7. ION ALECSANDRESCU. „Sfinxul din Ghencea“	45
8. MIRCEA ANGELESCU. „Mister fotbal“	50
9. DAN SPĂTARU. Regele aplauzelor – „fotbalistul-cântăreț“	55
10. MARCEL RĂDUCANU. Un magician al fotbalului	60
11. MIHAI LEU. Primul român campion mondial în boxul profesionist	68
12. IVAN PATZAICHIN. Destin: CAMPION! Vocație: OM!	77
13. GHEORGHE HAGI. „Să nu-mi iei niciodată dragostea!“	97
CUVÂNT DE FINAL. La borna vieții 70+ Gând către toți colegii și prietenii de generație, știuți sau neștiuți.....	137
COPIIUL DIN CARTIERUL OBOR.....	139
FOTO ARENA CU PRIETENI	145

NICOLAE DOBRIN

15 ani fără cel mai iubit fotbalist român

De multe ori, în termeni mai categorici sau mai îngăduitori, am fost somat cu o întrebare: „**Cine a fost mai mare? Hagi sau Dobrin?**“

Desigur, întrebarea e simplă. Dar nu și răspunsul. Și în niciun caz nu poate fi rezumat la câteva cuvinte. Poate că fiecare dintre noi, în subiectivismul propriu, are un „podium“ pe care doar l-ar vrea confirmat. Dar, într-o judecată ce se vrea cât de cât obiectivă și logică, trebuie ținut cont de contextul național, de anii în care au jucat fotbal cei doi mari sportivi și, firesc, de oportunitățile și șansele de care fiecare a beneficiat sau nu. Două aspecte sunt însă certe: palmaresul ne arată un plus categoric pentru Hagi. Dar blazonul lui Dobrin, deloc sărac în performanțe, este aurit cu ceva atât de greu de dobândit și cu atât mai fără de preț: iubirea unanimă a publicului. Nu cred că a existat un fotbalist mai adulat și aplaudat, care să fi exercitat o fascinație publică mai

puternică. Și asta în acei ani în care numai către o anumită persoană trebuia îndreptată „iubirea întregului popor“. Asemenea unui adevărat „zeu“, nu doar Argeșul și Piteștiul natal i s-au înclinat cu venerație, ci toți supușii „regelui fotbal“, din Capitală și până la Botoșani (unde, la 39 de ani, antrena și a mai și evoluat în câteva rânduri ca jucător). Românii din orice colț de țară l-au iubit cu patimă pe jucătorul senin, pe magicianul cu jambierele lăsate, care oriunde și în orice condiții făcea din fotbal artă. Cel care a răspuns la iubire cu iubire, aducând încântare și bucurie prin jocul său de adevărat virtuoz al balonului rotund. A jucat pentru spectacol și spectatori în toți cei 26 de ani de slujire a fotbalului cu ghetele în picioare. Și asta chiar dacă, uneori, purtându-și această cruce și-a atras critica și mânia antrenorilor.

Pentru Dobrin, mingea (pe care a descoperit-o pe când avea 3–4 ani) a constituit cel mai fidel prieten și cel mai bun coechipier, fiind ca o firească prelungire a propriului corp. Ce făcea Dobrin cu mingea, fără prea mare efort, e greu să mai izbutească cineva. A iubit mingea ca un nebun și a stăpânit-o ca un vrăjitor. Fenta lui era uci-gătoare, driblingul imprevizibil, improvizațiile scânteietoare, pasele uluitoare, ținuta lui era semeață, mereu cu capul sus, niciodată cu privirea spre mingea. Totul a arătat că Dobrin a fost un fotbalist înăscut, nu făcut, iar virtuozitatea lui tehnică unică a venit după o joacă fotbalistică dusă aproape nonstop. Lui Dobrin i-a plăcut să joace, era „mort“ după mingea și după joc. Iubind mingea ca un copil toată viața, aceasta i-a răspuns cu aceeași măsură. Încântarea și uluiala aduse de jocul său i-au procurat cele mai măgulitoare aprecieri și comparații: „**Fachirul din Trivale**“, „**Magicianul**“, „**Vrăjitorul, Prințul**“.

Dobrin a fost un „precoce“, un grăbit și în bune, și în mai puțin bune. La doar 11 ani, în 1958, a fost legitimat la juniorii Argeșului, fiind „selecționat“ direct de pe maidanele și luncile din apropierea casei părintești, acolo unde mama Ioana îl trimitea cu găștele de care el adesea uita, fiind mai ales „gâscanul“ din fruntea cetelor de puști care se pierdeau cât ținea lumina zilei în nesfârșite jocuri de fotbal.

La numai 14 ani și 10 luni, pe 1 iulie 1962, a debutat în Divizia A. Un record aproape imposibil de atins (acum nici regulamentele nu o mai permit). La 18 ani a debutat în Națională. Și nu oricum, ci fiind unanim apreciat drept cel mai bun jucător de pe teren. Și în ce meci: acasă la Campioana Mondială, RFG.

La nici 19 ani s-a căsătorit, urmând 41 de ani de exemplară viață de familie. La nici 20 de ani a devenit tată.

Gicu și Gica – 40 de ani de iubire

Pe cât de tumultuoasă și plină de încercări i-a fost cariera sportivă, pe atât de liniștită, senină și plină de iubire și respect i-a fost viața de familie alături de Gica Dobrin. Din clipa în care s-au cunoscut, au trecut peste toate piedicile și s-au căsătorit, identificarea dintre cei doi a fost deplină. Aproape toată lumea parcă i-a uitat adevăratul prenume, Nicolae. Toți, inclusiv ziariștii, l-au numit până la moarte și după aceea: Gicu Dobrin. Felicitările onomastice erau ca și inexistente de Sf. Nicolae. Toate veneau de Sf. Gheorghe. Așa l-am cunoscut, așa s-a înfiripat și apoi, de-a lungul a 30 de ani, s-a derulat prietenia noastră: cu Gica mereu alături de Gicu Dobrin. Așa am petrecut împreună nenumărate Revelioane, concedii, sărbători de familie sau ale prietenilor comuni. Timp de trei decenii, prietenia și colaborarea noastră profesională au mers împreună, consolidându-se reciproc. Primul interviu mi l-a acordat în toamna lui 1974 – pentru revista facultății –, apoi ultimul dialog profesional a fost în toamna lui 2006. Dobrin nu era un orator sau, cum se spune acum, un analist atoateștiutor. Dar eu mereu am pus preț pe judecățile sale, pe opiniile și observațiile sale bine cântărite și cu grijă exprimate. O importantă realizare profesională, subiect de mândrie prin conținut și valoare de unicat, o reprezintă o ediție specială a emisiunii „Fotbal Show“, realizată în aprilie 2001, în apropierea Galei Hagi, emisiune în cadrul căreia am izbutit să-i reunesc pe cei trei mari ai fotbalului românesc din ultimele decenii: **Dobrin**, **Balaci** și **Hagi**. A fost prima și ultima dată când acești superfotbaliști au stat alături vorbind despre anii lor de glorie sportivă, destăinuindu-și propriile experiențe, făcându-și confesiuni, referindu-se la problemele la zi ale fotbalului românesc.

Jocurile destinului

Înainte de a trece la evocarea unor întâmplări personale trăite alături de marele meu prieten, să punctăm câteva repere ale vieții și biografiei sale. Iată cum cifra „26“ i-a marcat destinul: s-a născut pe 26 august 1947, a decedat pe 26 octombrie 2007 (unul dintre cei mai buni prieteni ai lui din fotbal și singurul adevărat, de la marea rivală Dinamo, Florea Dumitrache, murise cu exact 6 luni înainte, pe ... 26 aprilie), 26 dintre cei 60 de ani de viață i-a petrecut pe gazon ca fotbalist. Alte câteva cifre de biografie sportivă: a cucerit două titluri de campion cu echipa vieții sale, FC Argeș, care a luat ființă în 1953, la 6 ani după nașterea lui Dobrin, și a dispărut din fotbal la câțiva ani după moartea lui (după mai bine de un deceniu, FC Argeș a reapărut în fotbalul românesc). Aproape toate cele 409 jocuri și 111 goluri ale sale din Prima Divizie au

fost pentru echipa din Trivale. În Națională a evoluat de 47 de ori, înscriind 6 goluri. **A fost ales de 3 ori cel mai bun fotbalist al României**, de alte 6 ori clasându-se pe podiumul laureaților. A fost primul fotbalist român dorit de cel mai mare club din lume. În 1972, Real Madrid, prin președintele său, legendarul Santiago Bernabéu de Yeste, încântat și subjugat de tehnica lui fără pereche, i-a oferit în scris clubului argeșean 2 milioane de dolari, o performantă instalație de nocturnă, un autocar modern, plus alte dotări tehnice. Deși tentantă, propunerea a fost respinsă de Nicolae Ceaușescu, care nu a dorit să se creeze un precedent.

Leul care a lipsit din „Groapa cu lei“

Deși contribuția lui a fost decisivă la calificările pentru Turneul Final al Cupei Mondiale Mexic 1970, Dobrin nu a fost lăsat să joace nici măcar un minut în cele 3 meciuri ale României de la Guadalajara. Încurajată tacit de blocul jucătorilor dinamoviști de la lot (Nunweiller, Gergely, Dinu, Lucescu, Dumitrache), nefericita decizie a fost luată de selecționerul Angelo Niculescu și vicepreședintele politic al FRF, Ion Balaș. Aceștia – supralicitând probleme de adaptare la căldură și fus orar, precum și unele de „disciplină“ – au luat cea mai hulită măsură din toată istoria fotbalului românesc.

Niciodată, în nicio intervenție publică sau particulară, Dobrin, deși profund marcat de nedreptatea cruntă ce i s-a făcut, nu a acuzat pe cineva. Ba, mai mult, când toți îl criticau pe Angelo Niculescu, el i-a luat apărarea, a încercat să-i înțeleagă și să-i explice deciziile tehnice de alcătuire a echipei și impunere a mult-controversatei sale tactici de „temporizare“. Neținând nicio supărare, încă din toamna lui 1970 și în anii ce au urmat l-a ajutat pe Angelo să obțină noi performanțe care i-au îmbogățit cartea de vizită.

Dobrin și fiul

Puțină lume știe că în fotbalul românesc puteam avea și un Dobrin II. Unicul copil al familiei este un băiat, Dan. Dar lui Dan i-a fost imposibil să calce pe urmele celebrului său tată. Umbra acestuia „l-a strivit“, făcându-l să renunțe repede la sportul pe care l-a urmat îndeosebi la insistențele și ambițiile ... mamei sale. Acuzat de soție că nu l-a ajutat pe Dănuț în devenirea sa fotbalistică, Gicu mi-a povestit că, după ce în 1986 a plecat în „B“, la Botoșani, l-a legitimat și pe Dan la echipa în care, de câteva ori, și bătrânul Dobrin a evoluat alături de tinerii lui elevi, printre care și propriul fiu. Dar, imediat

ce „băiatul mamei“ a dat de greul cantonamentelor și antrenamentelor zilnice, și-a sunat mama care, în grabă, a venit și l-a luat înapoi la Pitești. *Vezi, aici e marea diferență. Pe mine nu m-a dus nimeni la fotbal. Ba mama mă alerga cu jordia să vin acasă de la fotbal, eu abia așteptam să joc, oricât și în orice condiții. Pe cine duci la fotbal nu ajunge niciodată fotbalist adevărat!*, îmi spunea Dobrin.

Prințul din Trivale, înscăunat și în Cetatea Târgoviștei

Relația de fidelitate Dobrin–FC Argeș, care a durat 22 de ani, cunoaște o singură pauză de circa un sezon și jumătate, la începutul anilor '80. Atunci, marele Dobrin a evoluat la vecinii de la CS Târgoviște, contribuind decisiv la realizarea visului sportiv al vechii Cetăți de Scaun: promovarea echipei de fotbal pe prima scenă națională.

Așa cum era de așteptat, prezența lui Dobrin a regenerat și amplificat toate pasiunile și energiile dâmbovițenilor, bătrâna arenă târgovișteană devenind neîncăpătoare la fiecare joc al echipei locale, o adevărată bătălie ducându-se pentru „locurile de onoare“ din uriașii ploi ce înconjurau stadionul. Iar Dobrin, același „risipitor de praf de stele“, le-a oferit cu generozitate tot ce-și doreau: spectacol și victorii, deși pentru el episodul Târgoviște a părut ca o vacanță cu iubita, mingea de fotbal. A rămas în legendă pitorescul venirilor și plecărilor lui Dobrin de la unele meciuri. Bucurându-se de un statut aparte, nu de puține ori, Dacia lui break intra pe stadion odată sau chiar după startul jocurilor. Se oprea undeva pe alea ce cobora spre vestiare în spatele porții din stânga, unde nu exista peluză. Gicu deschidea portbagajul, se așeza aprinzându-și o ultimă țigară, în timp ce un maseur venea repede cu echipamentul și îi făcea o încălzire rapidă a prețioaselor lui picioare, pregătindu-l pentru a intra în joc. În funcție de evoluția echipei și a scorului, „Prințul“ se înțelegea prin gesturi largi cu vulcanicul Ștefan Coidum când și în locul cui să intre. Și nu de puține ori, când meciul era rezolvat înainte de minutul 90, „ritualul“ se repeta în sens invers. Nici de această dată Gicu nu mai ajungea la cabine, ci își primea plicul cu prima de victorie lângă mașină, arunca o bluză de trening pe el și fugea spre Pitești, dușul și recuperarea făcându-le în apartamentul său din centrul orașului. Și dacă bătrânii suporteri din Târgoviște își amintesc astfel descălecarea „Prințului din Trivale“ lângă Turnul Chindiei, sigur trebuie să-și amintească și de uluitoarele pase de gol date cu călcâiul. Sau de acea „vânătoare oarbă“ la care a fost supus odată Dobrin de un cerber advers, pus să-i facă marcaj pe tot terenul, dar care, în fanatismul lui, l-a urmărit orbește vreo 20 de metri în afara spațiului de joc, fiind trezit la realitate doar de uralele și vuietul miilor de oameni din stadion care se manifestau ca la o adevărată coridă.

Patimile și pătimirile lui Dobrin

Multe și colorate au fost bârfele despre isprăvile din viața privată a lui Dobrin. Și, cu cât lipsea mai mult informația sau „depoziția acuzatului“, cu atât se amplificau legendele. Ani de zile, țuica de Argeș, vestită în toată țara, a fost numită în stil popular „ochii lui Dobrin“, făcându-se legătura între culoarea ochilor marelui fotbalist și vestita imagine a celor două prune brumării de pe eticheta sticlelor, precum și cu o așa-zisă pasiune a acestuia pentru licoarea emblematică a zonei natale. Realitatea este că lui Gicu nu i-au plăcut niciodată tăriile. El a fost întotdeauna prieten cu șprițul de vin și berea, din păcate încă din adolescență, când le însoțea obligatoriu cu o nelipsită țigară. Dobrin, cu o statură fizică ce mereu i-a devansat vârsta, a fost un tip robust, dar totuși încă un copil atunci când a început să urce pe scara succesului și a popularității. Așa cum, cu regret și autoironie, spunea: *Eu abia trecusem de 15 ani, dar nimeni, niciodată nu m-a invitat să mă cinstescă cu o prăjitură sau cu un suc, ci cu o bere, un șpriț și o țigară.*

Fumatul – „prietenul criminal“!

A început să fumeze neverosimil de devreme, pe la 8–9 ani, când sustrăgea țigări din pachetele tatălui. Apoi, dând de bani, a devenit cel mai fidel pufăitor de Marlboro, ajungând și la 3 pachete într-o zi și o noapte (nu de puține ori se scula noaptea pentru a mai „suda“ câteva țigări). În primăvara lui 1962, FC Argeș, după ce l-a legitimat, l-a trimis pentru rodaj în „județ“ la Minerul Câmpulung-Muscel, formație care a avut un amical cu marea echipă a Stelei, cea cu Voinescu, Zavoda, Apolzan, Tătaru... Desigur, bucureștenii au câștigat cu un scor categoric, dar cel mai aplaudat de pe teren și autor a două goluri a fost „blondul din echipa locală“, Dobrin. După meci, la o terasă din preajma stadionului, cine „trona“ la masă cu berile în față și cu țigara aprinsă? Dobrin! Marele Voinescu s-a apropiat de el și, fiind uluit când a aflat că încă nu împlinise 15 ani, nu a mai avut puterea să-i atragă atenția asupra pericolelor la care se condamna singur cu o inconștientă satisfacție. În aceeași notă uluitoare a patimii pentru fumat se înscrie și o imagine incredibilă, realizată la un meci al Argeșului. Dobrin, aflat pe banca de rezerve, îi aprinde o țigară de la propria țigară... antrenorului său, Florin Halagian!

Viața l-a obligat să renunțe la băutură, dar la țigări, niciodată!

Dacă în privința consumului de alcool, de cele mai multe ori s-a exagerat cu bună știință sau din ignoranță și răutate, fumatul a fost viciul care i-a stins viața la numai 60

de ani. Dovada cea mai concludentă că Dobrin nu a fost un sclav al băuturii o constituie ultimii 15 ani din viața lui. După teribila infecție căpătată, deoarece a călcat pe o sârmă ghimpată ruginită, pe plajă în vara lui 1992, la o miuță jucată desculț, așa cum îi plăcea cel mai mult, atunci când cu greu doctorul Ion Lascăr i-a salvat de la amputare piciorul stâng și i-a dat un ultimatum, Dobrin nu a mai băut nicio picătură de vin sau bere până în ultimele clipe ale vieții... Din păcate, „a compensat“ cu mai multe țigări, tot mai multe și cât mai tari cafele și... hrană tot mai puțină. În zadar încerca Gica să-l ispitească cu cele mai diverse și apetisante bucate, că Gicu împingea farfuriile cât mai departe de el, dar își apropia scrumiera și stacana cu cafea cât mai neagră și cât mai tare.

Aflându-ne la acest capitol al vieții omului Dobrin, nu neapărat pentru a-i găsi din prietenie circumstanțe, dar pentru a înțelege mai bine originile și evoluția lucrurilor, trebuie spus că, din păcate, marele nostru fotbalist a crescut de pe la 10 ani fără supraviețuirea și exigența tatălui. Acesta a decedat foarte tânăr, la 49 de ani, greutățile casei și ale creșterii celor doi băieți rămânând în grija mamei sale, Ioana Dobrin. Și, pendulând planul narațiunii spre activitatea fotbalistică, reamintesc o observație a unuia dintre marii „meșteri“ din fotbalul românesc, reputatul Coloman Braun-Bogdan, care a spus despre Dobrin că a fost *cel mai dăruit fotbalist român, cel mai mare fenomen care s-a născut în fotbalul nostru, dar căruia i-a lipsit un antrenor-naș, un antrenor-tată, care să-l înțeleagă deplin și care, iubindu-l cu adevărat, să valorifice realmente tot ce acesta putea oferi.*

Prezumția... de vinovăție!

Desigur, Dobrin a trăit ca un geniu fotbalistic, dar sfâșiat de slăbiciuni profund omenеști. Însă, dincolo de tot și toate, trebuie spus că Dobrin nu a fost singurul fotbalist sau sportiv de performanță care, în acei ani, mai pierdea câte o noapte la un șpriț, la o încinsă partidă de rummy sau poker. Cunoscătorii spun că Gicu era un as și la jocul de cărți, printre victimele preferate fiind „prietenii“ de la Dinamo, curățați de câte ori se întâlneau. Numai că, în cazul lui Dobrin, sancțiunile și măsurile disciplinare au fost totdeauna exagerate, întrecând mereu faptele, fără a i se arăta nici cea mai mică înțelegere. Stilul său orgolios, mândru, chiar sfidător, neaderarea la spiritul de gașcă și la fotbalul „militarizat“ ce devenea tot mai puternic în România i-au făcut pe mediocrii și politrucii care conduceau fotbalul și sportul să-l pândescă, să-l vâneze și să-l execute cu meschină satisfacție. Dobrin nu a fost niciodată pedepsit pentru ce a făcut pe teren, unde mereu s-a comportat exemplar (în afara extravaganței proprii, jocul cu jambierele lăsate pe glezne, niciun arbitru sau adversar nu i-a reproșat vreodată ceva). Niciodată

Dobrin nu a jucat prost sau slab, întotdeauna a fost printre cei mai buni, de cele mai multe ori chiar cel mai bun. Dobrin a răspuns mereu nedreptăților pe teren. Avocații și apărătorii lui au fost mereu spectatorii. De altfel, pe ei i-a considerat seniorial singurii și adevărații lui judecători. Dar atotputernicia acelor ani l-ar fi vrut umil, supus, cerșind înțelegere și milă, „înrolat și îmbrăcat în uniformă“, neînțelegând că niciodată aceste deziderate impuse de ei nu pot face casă bună cu un jucător fără pereche, un adevărat geniu al jocului, făuritor și generos risipitor de bucurie.

Ce au câștigat ei: au făcut în așa fel încât în cei 14 ani trecuți de la prima la ultima convocare sub tricolor marele Dobrin să îmbrace de numai 47 de ori echipamentul României, deși în acea perioadă Naționala a disputat aproape 120 de jocuri. Și apropo, atât la prima selecție – la 18 ani, RFG–România –, cât și la ultima, România–RDG, la 33 de ani, Dobrin a fost cel mai bun jucător al meciului.

Pierduți în negura unei „binemeritate“ uitări, înțelepții și eticii tovarăși conducători sportivi ai acelor ani au învins, făcând o echipă de adevărați torționari împreună cu „moralii“ lor oameni din fotbal. Au câștigat în fața lui Dobrin, căruia i-au înnegurat cei mai frumoși ani din viață, i-au învins și pe suporterii români cenzurându-le bucuria întâlnirii cu cel mai natural și fermecător artist al jocului cu balonul rotund născut vreodată pe meleagurile noastre.

Declarație de... prietenie

Dar, chiar și atât cât ni s-a permis, noi – toți cei care am avut șansa de a-i fi contemporani, de a iubi fotbalul datorită lui, de a fi pe viață Dobriniști, seduși de farmecul frumosului în sport – suntem datori să depunem mărturie despre el, cel care parcă nu juca fotbal, ci grație unui dar dumnezeiesc visând fotbalul îl înfrătea cu miracolul; se juca, inventa, crea, hipnotiza, nu lovea mingea, ci o dezmierda ca pe o iubită. A fost un virtuoz. Între el și mingea a fost dragoste la prima vedere, o dragoste cât o viață de om, în care niciunul nu a trădat. Dobrin ne-a învățat că fotbalul nu este conflict sau luptă oarbă, ci un joc fermecător, un spectacol imprevizibil, un joc ce poate fi logodit cu arta.

La capătul unei cumplite suferințe provocate de cancerul pulmonar extins și în alte părți ale corpului, Dobrin a plecat din această lume la exact două luni după ce împlinise 60 de ani, așa cum a trăit dincolo de arena sportivă, cu modestie și simplitate, chiar cu timiditate, cu același suflet de copil mare. Demn în durere, onest cu el și cu propria soartă, și-a fumat ultima țigară chiar înainte de a se stinge, vegheat de șiroaiele de la crimi ale Gicăi și ale lui Dănuț, care nu i-au putut refuza ultima plăcere.

Iată, 15 ani fără Dobrin, 15 ani fără un adevărat idol, 15 ani fără un mare om, 15 ani fără un neprețuit prieten! De 15 ani îl tot căutăm în frânturi de imagini de arhivă, în albume, ziare și cărți și-l găsim mereu în tainice colțuri ale sufletului. Clepsidra timpului este implacabilă, dar avem certitudinea că, pe măsură ce vremea trece, mitul Dobrin se va amplifica și va crește, dăinuind atâta vreme cât românii vor iubi cel mai frumos dintre sporturi, fotbalul, și vor fi fermecați de poveștile lui și de eroii care le-au născut. Iar povestea lui Dobrin – risipitorul de frumos și bucurie în fotbal, magnetul care a atras generații și generații de copii pe stadioane – trebuie spusă și știută cu toate luminile și umbrele sale.

Un Dobrinist pe viață – Ionel Stoica

P.S.! Am început acest remember de suflet de la o veșnică întrebare. Iată încă un posibil răspuns în vorbele pe care nimeni altul decât Gică Hagi le-a spus de față cu Gicu Dobrin în emisiunea pe care am realizat-o în aprilie 2001 cu cei trei zei ai fotbalului românesc din epoca modernă: Dobrin, Balaci și Hagi: **„Dobrin a fost idolul meu. De mic am crescut cu el. Când am deschis ochii în fotbal, prin anii '70, l-am văzut pe Dobrin cu magiile lui, cu inima lui mare de fotbalist. Totdeauna și peste tot aplaudat, de nimeni și niciodată fluierat. Poate tocmai de aceea m-am îndreptat și eu către fotbal. Încercam să-l imit, să-i copiez execuțiile, fentele, mișcărilor. Niciodată n-am reușit!“**